

Подадохъ ржце за примжитѣ и признахъ на агента:

— Азъ съмъ.

Той сви рамене:

— Заповѣдта на следователя се отнася до убица на така наречения Свѣтославъ Рабъ, не до васъ. Вие сами казахте — —

Помислихъ: следователятъ заповѣдалъ! Но това не прекъсна стражара. Друго: единъ болезненъ викъ отвънъ. Азъ го познахъ. Храбъръ викаше. Надежда погали душата ми. Не се ли разкайва той въ последния мигъ и не посмѣва да довърши дѣлото си?

Изтичахъ. Въ коридора нѣмаше никой. Гласътъ идѣше отдолу. Бързо се спуснахъ по стълбитѣ. Стражарьтъ изпѣшка отгоре:

— Де е лицето! Къде бѣгате?

Овча глава! — Не му отговорихъ. Въ тоя мигъ за менъ бѣше по-важно да разбере що става съ Храбъръ. Долу го нѣмаше. Излѣзохъ на улицата. Отново гласътъ. Избързахъ до жгъла. По улицата, по първата прѣка — на площада. Гласътъ непрекъснато ридаше предъ менъ, до менъ, задъ менъ.

Тогава се върнахъ: презъ площада, винаги следъ гласа, презъ едната, по другата улица. Стигнахъ въ кѣщи. Вслушахъ се: сега викътъ идѣше съвсемъ ясно отъ стаята на Храбъръ. Изтичахъ горе. Полицаятъ си бѣше отишълъ. Храбъръ го нѣмаше. Когато пристѣпвахъ прага на стаята, чухъ сетната му въздишка. Повикахъ. Помолихъ. Никой не се